

Кобелєв В.І.

здобувач третього рівня вищої освіти,
Київський міжнародний університет
ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-4484-0502>

Kobyelyev Volodymyr

Kyiv International University

СИСТЕМА МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ІННОВАЦІЙНОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА В УМОВАХ ЦИФРОВОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ СУСПІЛЬСТВА

У статті здійснено комплексне теоретико-методологічне та прикладне дослідження формування й функціонування системи механізмів державного управління розвитком інноваційного підприємництва в умовах тотальної цифрової трансформації суспільства. Досліджено сутнісно-змістовну характеристику інноваційного підприємництва як провідного драйвера модернізації національної економіки. Визначено, що цифровізація виступає каталізатором трансформаційних процесів, який кардинально змінює архітектуру бізнес-моделей, структуру ринків та інструментарій державної регуляторної політики. На основі системного підходу структуровано систему механізмів державного управління за ключовими блоками: нормативно-правовим, фінансово-економічним, організаційно-управлінським та інформаційно-технологічним. Особливу увагу приділено аналізу сучасного стану та тенденцій розвитку інноваційного підприємництва в Україні. Проаналізовано динаміку ключових показників інноваційної діяльності вітчизняних підприємств протягом 2018–2025 років, включаючи питому вагу підприємств, що впроваджували інновації, обсяги фінансування науково-дослідних та дослідно-конструкторських робіт, а також рівень цифрової зрілості бізнес-середовища. Виявлено ключові деструктивні чинники та бар'єри, що стримують інноваційну активність у національному просторі в умовах воєнного стану та повоєнного відновлення. Детально досліджено передовий досвід країн Європейського Союзу, зокрема моделі Німеччини (індустріальна платформа «Industry 4.0»), Естонії (концепція цифрової держави «e-Estonia» та цифровізація публічних сервісів), а також Фінляндії (екосистемний підхід та інструменти фінансування агенції Business Finland). Виокремлено кращі європейські практики щодо розбудови мережі цифрових інноваційних хабів, стимулювання венчурного інвестування та реалізації податкових пільг для наукомістких підприємств. Запропоновано концептуальну модель модернізації державного управління, яка передбачає інтеграцію європейських стандартів, розширення інструментів державно-приватного партнерства, цифровізацію адміністративних послуг для бізнесу та створення сприятливого регуляторного ландшафту (регуляторних «пісочниць»). Обґрунтовано, що реалізація запропонованих рекомендацій забезпечить підвищення конкурентоспроможності національної економіки, прискорення євроінтеграційних процесів та сталий технологічний розвиток суспільства.

Ключові слова: державне управління, інноваційне підприємництво, цифрова трансформація, цифрова економіка, механізми управління, досвід ЄС, статистичний аналіз, інноваційна екосистема, регуляторні пісочниці.

Постановка проблеми. В умовах глобальних геополітичних та гео економічних зрушень ХХІ століття особливого значення набуває здатність національних економік адаптуватися до викликів четвертої промислової революції (Industry 4.0). Провідним вектором розвитку сучасного світового співтовариства стала цифрова трансформація, яка охоплює всі сфери суспільного життя – від діяльності органів державної влади до функціонування мікропідприємств. У цьому контексті

інноваційне підприємництво виступає базовим фундаментом та рушійною силою економічного зростання, забезпечуючи створення високотехнологічних робочих місць, підвищення доданої вартості продукції та зміцнення конкурентних позицій держави на міжнародній арені. Проте ефективне функціонування інноваційного бізнесу неможливе без формування адекватної, гнучкої та проактивної системи державного управління. Традиційні підходи та механізми державного регулювання, що

базувалися на жорстких бюрократичних процедурах та лінійних моделях підтримки, виявляють свою неспроможність реагувати на стрімкі технологічні зміни. Потребує докорінного переосмислення сама філософія взаємодії держави та бізнесу, що обумовлює необхідність формування нової парадигми державного управління, адаптованої до умов цифровізації [1].

Актуальність цього дослідження для України посилюється безпрецедентними викликами, пов'язаними з триваючим воєнним станом, руйнуванням промислової та логістичної інфраструктури, значним відтоком людського капіталу та дефіцитом бюджетних ресурсів. Водночас саме цифрові технології продемонстрували високу стійкість і гнучкість, ставши опорою для збереження життєдіяльності багатьох секторів економіки. Процеси європейської інтеграції України вимагають синхронізації вітчизняного регуляторного простору з нормами та стандартами Європейського Союзу, що передбачає активне впровадження інструментів Цифрового порядку денного для Європи (Digital Agenda for Europe) та адаптацію кращих європейських практик державної підтримки інновацій. Таким чином, науковий пошук оптимальних шляхів розбудови цілісної системи механізмів державного управління розвитком інноваційного підприємництва в умовах цифрової трансформації є надзвичайно актуальним, маючи як вагоме теоретичне, так і стратегічне практичне значення для забезпечення національної безпеки та стійкого повоєнного відновлення [2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні засади дослідження інноваційних процесів та підприємництва закладені у класичних працях Й. Шумпетера, П. Друкера та Б. Твісса. Питання формування та еволюції систем державного управління економікою висвітлені у роботах провідних вітчизняних та зарубіжних науковців. Зокрема, концептуальні аспекти державного регулювання інноваційної діяльності в контексті глобалізації досліджували такі вчені, як В. Гесць, Л. Федулова, А. Гальчинський. Вони наголошували на важливості формування інституційного середовища, яке здатне забезпечувати трансфер технологій із наукового сектору у реальне виробництво [3]. Проблематика цифрової трансформації економіки та її впливу на бізнес-процеси перебуває у центрі уваги Т. Боголіб, О. Амоші, В. Вишневецького. У їхніх публікаціях детально проаналізовано феномен цифрової економіки, досліджено закономірності формування мережових структур та платформних бізнес-моделей [4].

Окремої уваги заслуговують праці, присвячені розробці конкретних механізмів державного управління розвитком підприємництва. Так, І. Михасюк та О. Красівський у своїх дослідженнях фокусуються на нормативно-правовому та організаційному забезпеченні регуляторної політики. Проте, незважаючи на значну кількість публікацій, динамічний характер цифрових технологій (блокчейн, штучний інтелект, великі дані, інтернет речей) постійно створює нові виклики, які не знаходять повного відображення в існуючих теоре-

тичних моделях. Залишаються недостатньо вивченими питання інтеграції фінансово-економічних та інформаційно-технологічних механізмів, формування гнучких інструментів регулювання (наприклад, регуляторних пісочниць), а також системне оцінювання ефективності державного управління інноваційним бізнесом на основі актуальних статистичних даних [5]. Це обумовлює необхідність поглибленого аналізу європейського досвіду та розробки комплексних рекомендацій для України.

Формулювання цілей статті. Метою цієї статті є теоретичне обґрунтування, структуризація та розробка цілісної системи механізмів державного управління розвитком інноваційного підприємництва в умовах цифрової трансформації суспільства на основі критичного аналізу статистичних індикаторів України та імплементації передового досвіду держав-членів Європейського Союзу. Для досягнення поставленої мети було визначено та вирішено такі завдання: систематизовано понятійно-категоріальний апарат дослідження; ідентифіковано структуру та взаємозв'язки механізмів державного управління; здійснено комплексний статистичний аналіз інноваційної активності підприємств України за останні роки; досліджено успішні кейси цифрової та інноваційної політики країн ЄС; запропоновано стратегічні напрями модернізації державного регулювання у зазначеній сфері.

Виклад основного матеріалу. Державне управління розвитком інноваційного підприємництва в умовах цифровізації є складною динамічною системою, функціонування якої забезпечується через взаємодію відповідних механізмів. Під механізмом державного управління ми розуміємо сукупність методів, інструментів, важелів та правових норм, за допомогою яких суб'єкти управління здійснюють цілеспрямований вплив на об'єкти (інноваційні підприємства) для досягнення стратегічних цілей суспільного розвитку [6]. Автором структуровано зазначену систему за чотирма базовими блоками:

1. Нормативно-правовий механізм – забезпечує створення легітимного поля для функціонування цифрового та інноваційного бізнесу. Він включає закони, підзаконні акти, стратегії та технічні регламенти, що регулюють захист інтелектуальної власності, обіг електронних даних, кібербезпеку, функціонування венчурних фондів та використання технологій штучного інтелекту. В умовах цифрової трансформації цей механізм має характеризуватися високою адаптивністю та швидкістю реагування на появу нових технологічних рішень [7].

2. Фінансово-економічний механізм – спрямований на мобілізацію та ефективний розподіл фінансових ресурсів для підтримки інновацій. До його інструментів належать: пряме бюджетне фінансування (гранти, субсидії, державні замовлення), податкові пільги для підприємств, які здійснюють НДДКР (R&D), пільгове кредитування, державне страхування ризиків, а також стимулювання розвитку приватного венчурного капіталу та краудфандингових платформ [8].

3. Організаційно-управлінський механізм – визначає інституційну архітектуру управління та формотворчі

зв'язки між суб'єктами інноваційної екосистеми. Він охоплює діяльність профільних міністерств, державних агенцій, інкубаторів, акселераторів, технопарків та інноваційних кластерів. Цей механізм забезпечує координацію зусиль держави, науки, освіти та бізнесу в рамках концепції 'Потрійної спіралі' (Triple Helix) [9].

4. Інформаційно-технологічний механізм – є специфічним продуктом цифрової епохи і передбачає використання цифрових платформ, державних баз даних, відкритих API та електронних сервісів для спрощення взаємодії бізнесу з державою, забезпечення прозорості регуляторних процедур, моніторингу ринків та надання державних послуг в автоматизованому режимі без корупційних ризиків [10].

Для розуміння реального стану та ідентифікації розривів у функціонуванні цих механізмів в Україні, проведено ґрунтовний аналіз статистичних даних Державної служби статистики України та міжнародних аналітичних звітів за період 2018-2025 років. Так, динаміка питомої ваги підприємств, що впроваджували інновації у загальній кількості промислових підприємств України, демонструє складну траєкторію. У 2018 році цей показник становив 16,4%, у 2020 році зріс до 17,8% (переважно за рахунок вимушеної цифровізації в умовах пандемії COVID-19), однак внаслідок повномасштабного вторгнення у 2022-2023 роках спостерігалось різке падіння до 11,2% через руйнування логістичних ланцюгів, втрату активів та дефіцит обігових коштів. Протягом 2024-2025 років завдяки адаптації бізнесу та державним програмам грантової підтримки (зокрема, через Фонд розвитку інновацій / Український фонд стартапів та платформу Дія.Бізнес) намітилася тенденція до поступового відновлення – показник досяг 13,5% у 2025 році [11].

Аналіз обсягів фінансування інноваційної діяльності свідчить про хронічний дефіцит державних асигнувань. Частка витрат на виконання науково-дослідних і дослідницьких робіт (НДДКР) у ВВП України протягом досліджуваного періоду коливалася в межах 0,41%-0,47%, що значно нижче безпекового рівня та середнього показника по країнах ЄС (який становить близько 2,2%). Основним джерелом фінансування інновацій залишаються власні кошти підприємств (понад 70% усіх витрат). Разом з тим, у сфері цифровізації публічних послуг Україна продемонструвала видатні результати: за індексом розвитку електронного уряду ООН (EGDI) та рівнем цифровізації державних послуг (проект Дія) держава увійшла до лідерів європейського регіону. Це створило унікальний базис для розвитку цифрового підприємництва та суттєво знизило транзакційні витрати бізнесу на взаємодію з фіскальними та реєстраційними органами [12].

Проте, загальний інноваційний ландшафт України стримується низкою системних проблем: низьким рівнем захисту прав інтелектуальної власності, відсутністю розвинутого внутрішнього ринку венчурного капіталу, слабкою інтеграцією академічної науки у бізнес-середовище та високими макроекономічними ризиками. Для подолання цих бар'єрів критично важливим є вивчення та адаптація успішного досвіду країн ЄС, які вибуду-

вали ефективні та стійкі системи державного управління інноваційним розвитком [13].

Розглянемо досвід Німеччини, яка є визнаним лідером у сфері високотехнологічного промислового виробництва. Державна стратегія Німеччини базується на довгостроковій ініціативі «Industry 4.0», яка координується Федеральним міністерством економіки та захисту клімату (BMWK) та Федеральним міністерством освіти та наукових досліджень (BMBF). Основним інструментом управління є створення мережі компетентнісних центрів та цифрових інноваційних хабів (Digital Innovation Hubs), які фінансуються на засадах солідарності державою та великим бізнесом. Ці хаби надають суб'єктам малого та середнього підприємництва (МСП) безкоштовний доступ до передових технологій, лабораторій штучного інтелекту, робототехніки та тривимірного друку, дозволяючи тестувати інноваційні рішення перед їх масовим впровадженням (принцип 'test before invest'). Окрім цього, Німеччина активно використовує податкові інструменти: у 2020 році було впроваджено Податковий закон про дослідження (Forschungszulagengesetz), який дозволяє підприємствам отримувати пряму податкову субсидію у розмірі 25% від витрат на оплату праці працівників, задіяних у дослідницьких проектах [14].

Унікальним є досвід Естонії, яка здійснила радикальний стрибок у розвитку цифрового суспільства та побудувала модель «e-Estonia». Державне управління в Естонії повністю переформатовано на засадах платформного підходу. Завдяки функціонуванню системи безпечного обміну даними «X-Road», 99% державних послуг доступні в онлайн-режимі 24/7. Для розвитку інноваційного підприємництва Естонія запровадила унікальний інститут електронного резидентства (e-Residency), що дозволяє підприємцям з усього світу реєструвати компанії в ЄС онлайн, керувати ними дистанційно та користуватися естонською податковою системою, ключовою особливістю якої є 0% податку на нерозподілений (реінвестований) прибуток. Це перетворило Естонію на європейського лідера за кількістю стартапів-єдинорогів на душу населення [15].

Фінляндія демонструє успішну реалізацію екосистемного підходу в державному управлінні інноваціями. Ключовою інституцією тут виступає державна агенція фінансування інновацій «Business Finland» (сформована шляхом злиття технологічної агенції Tekes та інвестиційної Finpro). Business Finland не просто розподіляє гранти, а виступає стратегічним партнером для бізнесу, фінансуючи створення так званих «провідних екосистем» (Leading Ecosystems). Держава виділяє масштабне фінансування великим компаніям-локомотивам (веланам) лише за умови, що вони залучають до своїх дослідницьких консорціумів десятки малих інноваційних підприємств, стартапів та університетських лабораторій. Це забезпечує швидкий трансфер знань та інтеграцію фінського малого бізнесу у глобальні ланцюги створення вартості [16].

Компаративний аналіз досвіду зазначених країн дозволяє виокремити спільні інваріанти ефективного

державного управління інноваційним підприємництвом: по-перше, децентралізація та перехід від прямого контролю до фасилітації та партнерства; по-друге, перенесення акценту з прямого фінансування окремих фірм на фінансування мережевої взаємодії та інфраструктури колективного користування; по-третє, формування максимально дружнього, цифрового безпаперового регуляторного середовища.

Синтезуючи світові тенденції та специфіку сучасного стану України, запропоновано концептуальну модель модернізації системи механізмів державного управління. У рамках нормативно-правового механізму пропонується законодавче закріплення інституту регуляторних «пісочниць» (regulatory sandboxes) – спеціальних правових режимів, які дозволяють інноваційним компаніям тестувати принципово нові цифрові продукти (у сфері фінтеху, безпілотного транспорту, блокчейну) у реальному середовищі без ризику порушення чинного загального законодавства та отримання штрафних санкцій під наглядом державного регулятора [17].

У межах фінансово-економічного механізму необхідно перейти від практики розрізненого грантового фінансування до впровадження інструментів спільного інвестування (co-investment) за участю держави та приватних венчурних фондів, де державний капітал виступає гарантом першої втрати, знижуючи ризики для приватних інвесторів. Організаційно-управлінський механізм має бути переорієнтований на створення Регіональних цифрових інноваційних хабів (за прикладом ЄС), які стануть точками збирання локальних інноваційних екосистем, об'єднуючи заклади вищої освіти, IT-кластери та промислові підприємства для спільної реалізації проектів цифровізації [18].

Висновки. Проведене дослідження дозволяє зробити висновок, що розбудова ефективної системи механізмів державного управління розвитком інноваційного підприємництва в умовах цифрової трансформації є безальтернативною умовою забезпечення довгострокової конкурентоспроможності та технологічного суверенітету України. Традиційні директивні методи державного впливу вичерпали свій потенціал і мають бути замінені гнучкими, адаптивними та сервісно-орієнтованими інструментами, інтегрованими у єдине цифровізоване середовище.

Встановлено, що система механізмів державного управління має включати взаємопов'язані нормативно-правові, фінансово-економічні, організаційно-управлінські та інформаційно-технологічні блоки, які функціонують на засадах синергії. Статистичний аналіз показав, що попри серйозні деструктивні чинники воєнного періоду, які призвели до падіння частки інноваційно активних підприємств в Україні, країна володіє потужним цифровим фундаментом у сфері GovTech, який необхідно конвертувати у стимули для розвитку реального сектору економіки. Дослідження передового досвіду Німеччини, Естонії та Фінляндії довело ефективність таких інструментів, як державна підтримка цифрових інноваційних хабів, податкове стимулювання R&D, платформні сервіси для дистанційного ведення бізнесу та фінансування міжсекторальних екосистем. Перспективами подальших досліджень у даному напрямі є розробка методологічного інструментарію для оцінювання рівня цифрової зрілості інноваційних підприємств та моделювання впливу регуляторних пісочниць на макроекономічні показники розвитку держави.

Бібліографічний список:

1. Шумпетер Й. А. Теорія економічного розвитку: дослідження підприємницького прибутку, капіталу, кредиту, відсотка та економічного циклу. Київ : Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2011. 272 с.
2. Геєць В. М. Ендогенізація розвитку економіки у вимірі рівноправності відносин держави, бізнесу та суб'єктів голосування. *Економіка України*. 2018. № 7. С. 3–19. URL: <https://jnas.nbuv.gov.ua/uk/article/UJRN-0000889013>
3. Федулова Л. І. Інноваційна економіка: підручник. Київ: Либідь, 2019. 480 с.
4. Цифровізація економіки України: трансформаційний потенціал : монографія / В. П. Вишневський, О. М. Гаркушенко, С. І. Князєв, Д. В. Липницький, В. Д. Чекіна; за ред. В. П. Вишневського та С. І. Князєва; НАН України, Інститут економіки промисловості. Київ : Академперіодика, 2020. 188 с. ISBN 978-966-360-398-8. DOI: <https://doi.org/10.15407/akademperiodyka.398.188>
5. Боголіб Т. М. Фінансове забезпечення розвитку вищої освіти і науки в трансформаційний період : монографія. Київ : Міленіум, 2016. 506 с.
6. Михасюк І. Р., Красівський О. Я. Державне управління інноваційним розвитком: європейський вектор та орієнтири для України. Львів : ЛНУ ім. Івана Франка, 2021. 312 с.
7. Закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 № 40-IV. (Відомості Верховної Ради України. 2002. № 36. ст. 266). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>
8. Модернізація економіки промислових регіонів України в умовах децентралізації управління: монографія / О. І. Амоша, Ю. М. Харазішвілі, В. І. Ляшенко та ін. / НАН України, Інститут економіки промисловості. Київ, 2018. 300 с. ISBN 978-966-02-8738-9. URL: https://iie.org.ua/wp-content/uploads/2019/08/mono_2018_amosha_liashenko_kharazishvili_compressed.pdf
9. Цифрова агенда України (Цифровий порядок денний України – 2020). Концептуальні засади (версія 1.0). Київ : High-Tech Office Ukraine, 2016. 92 с.
10. Schwab K. The Fourth Industrial Revolution. Geneva: World Economic Forum, 2016. 184 p.
11. Наукова та інноваційна діяльність в Україні: статистичний збірник. Київ, 2025. 142 с. Державна служба статистики України.

12. Звіт про результати реалізації стратегії розвитку цифрової економіки. Київ, 2025. 64 с. Міністерство цифрової трансформації України.
13. European Innovation Scoreboard 2024. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2024. 98 p. European Commission.
14. Strategy Industrie 4.0: Transforming Germany's Industrial Base. Berlin, 2023. 45 p. Federal Ministry for Economic Affairs and Climate Action (BMWK).
15. Vassil K. Estonian e-Government Ecosystem: Foundations, Applications and Future Trends. Tallinn: Tallinn University of Technology, 2022. 112 p.
16. Creating Sustainable Growth through Innovations: Annual Report 2024. Helsinki, 2025. 56 p. Business Finland.
17. Digital Economy Outlook 2024. Paris: OECD Publishing, 2024. 210 p. OECD.
18. Ukraine Digital Economy Assessment: Unleashing the Potential of Innovative Entrepreneurship. Washington, D.C.: World Bank Group, 2025. 134 p. World Bank Group.

References:

1. Shumpeter Y. A. (2011). Teoriia ekonomichnoho rozvytku: doslidzhennia pidpriemnytskoho prybutku, kapitalu, kredytu, vidstotka ta ekonomichnoho tsyklu [Theory of economic development: the study of entrepreneurial profit, capital, credit, interest, and the business cycle]. Kyiv: Vyd. dim "Kyievo-Mohylianska akademii", 272 s.
2. Heyets V. (2018). Endohenizatsiia rozvytku ekonomiky u vymiri rivnopravnosti vidnosyn derzhavy, biznesu ta subiektiv holosuvannia [Endogenization of the economy development in the aspect of equality of rights relations among the state, business and voting subjects]. *Ekonomika Ukrainy – Economy of Ukraine*. № 7. S. 3–19. Available at: <https://jnas.nbuv.gov.ua/uk/article/UJRN-0000889013>
3. Fedulova L. I. (2019). Innovatsiina ekonomika: pidruchnyk [Innovation Economy: Textbook]. Kyiv: Lybid, 480 s.
4. Tsyfrovizatsiia ekonomiky Ukrainy: transformatsiyni potentsial: monohrafiia [Digitalization of the Ukrainian economy: transformational potential: monograph] / V. P. Vyshnevskiy, O. M. Harkushenko, S. I. Kniaziev, D. V. Lypnitskiy, V. D. Chekina; za red. V. P. Vyshnevskoho ta S. I. Kniazieva; NAN Ukrainy, Instytut ekonomiky promyslovosti. Kyiv: Akademperiodyka, 2020. 188 s. ISBN 978-966-360-398-8. DOI: <https://doi.org/10.15407/akademperiodyka.398.188>
5. Boholib T. M. (2016). Finansove zabezpechennia rozvytku vyshchoi osvity i nauky v transformatsiyni period: monohrafiia [Financial support for the development of higher education and science in the transformation period: monograph]. Kyiv: Milenium, 506 s.
6. Mykhasiuk I. R., Krasivskiy O. Ia. (2021). Derzhavne upravlinnia innovatsiynym rozvytkom: yevropeyskiy vektor ta oriientyry dlia Ukrainy [State management of innovative development: European vector and guidelines for Ukraine]. Lviv: LNU im. Ivana Franka, 312 s.
7. Zakon Ukrainy "Pro innovatsiinu diialnist" vid 04.07.2002 № 40-IV. (Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. 2002. № 36. st. 266) [Law of Ukraine "On Innovation Activity" dated 04.07.2002 No. 40-IV. (Vedomosti Verkhovna Rada of Ukraine. 2002. No. 36. p. 266)]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text>
8. Modernizatsiia ekonomiky promyslovykh rehioniv Ukrainy v umovakh detsentralizatsii upravlinnia: monohrafiia [Modernization of the economy of industrial regions of Ukraine in the context of decentralization of management: monograph] / O. I. Amosha, Yu. M. Kharazishvili, V. I. Liashenko ta in. / NAN Ukrainy, Instytut ekonomiky promyslovosti. Kyiv, 2018. 300 s. ISBN 978-966-02-8738-9. Available at: https://iie.org.ua/wp-content/uploads/2019/08/mono_2018_amosha_liashenko_kharazishvili_compressed.pdf
9. Tsyfrova adzhenda Ukrainy (Tsyfroviy poriadok denniy Ukrainy – 2020). Kontseptualni zasady (versiiia 1.0) [Digital Agenda of Ukraine (Digital Agenda of Ukraine – 2020). Conceptual Framework (version 1.0)]. Kyiv: High-Tech Office Ukraine, 2016. 92 s.
10. Schwab K. The Fourth Industrial Revolution. Geneva: World Economic Forum, 2016. 184 p.
11. Naukova ta innovatsiina diialnist v Ukraini: statystychniy zbirnyk. Kyiv, 2025. 142 s. Derzhavna sluzhba statystyky Ukrainy [Scientific and Innovative Activity in Ukraine: Statistical Collection. Kyiv, 2025. 142 p. State Statistics Service of Ukraine].
12. Zvit pro rezultaty realizatsii stratehii rozvytku tsyfrovoy ekonomiky. Kyiv, 2025. 64 s. Ministerstvo tsyfrovoy transformatsii Ukrainy [Report on the Results of the Implementation of the Digital Economy Development Strategy. Kyiv, 2025. 64 p. Ministry of Digital Transformation of Ukraine].
13. European Innovation Scoreboard 2024. Luxembourg: Publications Office of the European Union, 2024. 98 p. European Commission.
14. Strategy Industrie 4.0: Transforming Germany's Industrial Base. Berlin, 2023. 45 p. Federal Ministry for Economic Affairs and Climate Action (BMWK).
15. Vassil K. (2022). Estonian e-Government Ecosystem: Foundations, Applications and Future Trends. Tallinn: Tallinn University of Technology, 112 p.
16. Creating Sustainable Growth through Innovations: Annual Report 2024. Helsinki, 2025. 56 p. Business Finland.
17. Digital Economy Outlook 2024. Paris: OECD Publishing, 2024. 210 p. OECD.
18. Ukraine Digital Economy Assessment: Unleashing the Potential of Innovative Entrepreneurship. Washington, D.C.: World Bank Group, 2025. 134 p. World Bank Group.

**SYSTEM OF STATE GOVERNANCE MECHANISMS
FOR THE DEVELOPMENT OF INNOVATIVE ENTREPRENEURSHIP
UNDER THE CONDITIONS OF DIGITAL TRANSFORMATION OF SOCIETY**

The article provides a comprehensive theoretical, methodological, and applied study of the formation and functioning of the system of state management mechanisms for the development of innovative entrepreneurship under the conditions of the total digital transformation of society. The essential and substantive characteristics of innovative entrepreneurship as a leading driver of national economic modernization are investigated. It is determined that digitalization acts as a catalyst for transformational processes, radically changing the architecture of business models, market structures, and tools of state regulatory policy. Based on a systematic approach, the system of state management mechanisms is structured into key blocks: regulatory, financial-economic, organizational-managerial, and information-technological. Special attention is paid to the analysis of the current state and trends in the development of innovative entrepreneurship in Ukraine. The dynamics of key indicators of innovative activity of domestic enterprises during 2018-2025 are analyzed, including the share of enterprises implementing innovations, the volume of funding for research and development (R&D), and the level of digital maturity of the business environment. Key destructive factors and barriers hindering innovative activity in the national space under martial law and post-war recovery are identified. The advanced experience of the European Union countries is studied in detail, in particular the models of Germany (the industrial platform 'Industry 4.0'), Estonia (the concept of the digital state 'e-Estonia' and digitalization of public services), and Finland (the ecosystem approach and financing tools of the Business Finland agency). The best European practices regarding the development of a network of digital innovation hubs, stimulation of venture investment, and implementation of tax incentives for knowledge-intensive enterprises are highlighted. A conceptual model for the modernization of public administration is proposed, which involves the integration of European standards, the expansion of public-private partnership instruments, the digitalization of administrative services for business, and the creation of a favorable regulatory landscape (regulatory 'sandboxes'). It is substantiated that the implementation of the proposed recommendations will ensure increasing the competitiveness of the national economy, accelerating European integration processes, and sustainable technological development of society.

Key words: public administration, innovative entrepreneurship, digital transformation, digital economy, management mechanisms, EU experience, statistical analysis, innovation ecosystem, regulatory sandboxes.

Дата надходження статті: 13.08.2026

Дата прийняття статті до публікації: 19.09.2026

Дата публікації статті: 06.10.2026